

at jeg kan sige, at dersom den højtærede Minister f. Eks. forlangte, at der af alle Lodsejerne langs Limfjorden skulde foretages en Afstemning over, hvor vidt de ønskede Kanalen uddybet eller ej, er jeg vis paa, at den højtærede Ministers Forslag vilde blive stemt ned. Om det kan forsvares at uddybe Thyborøn Kanalen saaledes, at den kan blive farbar for større Fartøjer, er ganske vist et noget andet Spørgsmaal, for jeg skal villig indrømme, at man ikke udelukkende kan tage Hensyn til de Beboere, der kan komme til at lide mere eller mindre ved, at Vandet gaar ind over deres Ejendomme.

Lovforslaget er imidlertid ikke noget helt billigt Forslag. Som det er fremsat, er det ganske vist ikke store Summer, det drejer sig om, kun en Udgift paa 1,800,000 Kr., og hvor det gælder om at sikre Besejlingsforhold og hjælpe til Anlæg af en Havn, spiller ganske vist et Par smaa Millioner ikke nogen stor Rolle, men naar vi læser Motiverne, forstaar vi for det første, at det er meget usikkert, om den foreslaaede Sum er tilstrækkelig til det nu planlagte, og dernæst, selv om man bygger en næste Mole, som ikke vil tage saa faa Penge, er det ikke sikkert, at dette er tilstrækkeligt. Under disse Forhold kunde der nok være Grund til at overveje to Gange, om det er heldigt nu at vedtage et Lovforslag om at uddybe Thyborøn Kanal. Jeg betragter mig ikke som sagkyndig her, men det er muligt, at der kunde være Grund for de sagkyndige til endnu en Gang at tage Lovforslaget under Overvejelse, da hverken Ministeren eller Vandbygningsdirektøren synes at være sikker paa, at det, som her er fremsat, kan faa den store praktiske Betydning, som man haaber paa.

Om det næste Lovforslag, det, der er talt mest om, og om hvilket der ogsaa bør tales mest, fordi det er det betydningsfuldeste, har jeg langt fra den Opfattelse, som enkelte Medlemmer har udtalt og navnlig Socialdemokraternes Ordfører, at det er daarligt affattet og løst henkastet, uden rigtig Plan. Jeg synes ikke, der i den Henseende er noget at klage over. Det indeholder en samlet Plan over, hvad Forslagsstillerne mener, at der i Øjeblikket kan være Tale om at gøre paa Jyllands Vestkyst, en saa samlet Plan, som vi ingen Sinde tidligere har set her i Tinget. Den brugte Fremgangsmaade er baade fornuftig og forsvarlig. Hvad er det nemlig, de Herrer foreslaar? De foreslaar, at der skal bevilges en Del Penge til Anlæg af

en større og en mindre Havn og nogle Moler, men da det ikke er muligt for Lægsfolk at vide, og da det heller ikke nogen Sinde ret er konstateret, hvor de bedste Bygningsbetingelser for en Havn er, foreslaar de, at der skal nedsættes en Kommission, som skal tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse. Jeg er nu en Gang blandt dem, der i Almindelighed er imod Kommissioner, og det har jeg før udtalt fra denne Plads, men jeg mindes ogsaa at have udtalt herfra, at der findes enkelte Undtagelser, hvor en Kommission vil være paa sin Plads, og her er netop et saadant Tilfælde, hvor en Kommission vil kunne gøre Nytte, naar den faar en saadan Sammensætning og en saadan Instruks, som her foreslaas. Det bliver for det første en Kommission, som ikke skal sidde 10—11 Aar, før den bliver færdig for saa at komme med et kolossalt Materiale, hvori der kan være mange værdifulde Ting, men hvori der ogsaa kan være en hel Del Ting, som ingen Betydning har. Her i Lovforslaget er der fastslaaet en Tidsbegrænsning for Kommissionens Arbejde. Det er muligt, at den kan overskrides, men det bliver sikkert neppe en Overskridelse, der faar virkelig Betydning. Dernæst er Kommissionens Sammensætning og Beskaffenhed af en saadan Art, at den sikkert vil kunne virke paa tilfredsstillende Maade. Det er blevet udtalt her, at der dog skulde sidde nogle Rigsdagsmænd i Kommissionen, men det kan jeg ikke forstaa. Jeg mener, det er bedst, de holdes udenfor. Det er dem, der til syvende og sidst faar Ordet, naar Loven skal føres igennem, lad dem saa være udenfor, medens Kommissionen arbejder. Det er de teknisk kyndige Mænd og dem, der har Forstand paa det praktiske Fiskeri, der skal frem. Lad dem handle. Og Kommissionen er ikke større, end at der kan være Haab om, at den kan blive enig og faa et godt Arbejde udført. I den Henseende forekommer Forslaget mig klart og sundt, og jeg hører ingenlunde til dem, der vil udtale, som det er blevet udtalt i Gaar, at det er en planløs Fremgangsmaade, man her vil anvende.

Der er sagt en hel Del om, at der ikke er fastsat bestemte Summer og saa fremdeles, at der kun er fastsat en Begrænsning til 18 Mill. Kr. Naar Kommissionen faar sit Arbejde udført, mener jeg, det ikke vil have meget at sige, om den paatænkte store Havn skulde komme til at koste 11—12 Mill. Kr. i Stedet for 10. Hvis Rigsdagen kan komme til Erkendelse